

Sidste Gang der i Folketinget var Tale om Kvindernes politiske Valgret (se Kv. & Sf. Nr. 18 f. A. Side 146), druknede dette Spørgsmaal næsten i en Forhandling om Partiernes Taktik og om Grundlovsændring. Mange var Ordene, og unyttige en Del af dem, synes jeg. Et Par af Højremændene, Dr. Fraenkel og Dr. Birk, lod deres Røst høre, og navnlig for Dr. Birks Vedkommende fik man at vide, at han var en ægte Højremænd.

Dr. Fraenkel mente, at Kvindespørgsmaalet netop er et Spørgsmaal om en indre Udvikling, som ikke løses, naar Kvinderne faar Valgret. Han talte om, hvor meget Arbejde, hvor mange Lidelser det har kostet Bondestanden, Borgerne og Arbejderne at faa politisk Ligestilling. Og han mente, Kvinderne burde arbejde og lide ligesaa meget før de var saa udviklede, at de kunde fortjene politisk Valgret.

Men Socialdemokraten Borghjerg svarede ham, at Kvinderne just ved Valgretten vilde faa et yderligere Middel til at løse de mange forskellige Spørgsmaal, til at ophæve den megen Ulighed og Uret af mangfoldig Art, der endnu bestaar i Lovgivningen med Hensyn til Kvinderne. Han citerede Dr. H. L. Møllers (Højre) Ord: »Den Dag, Valgretten er vunden for Kvinderne, ligger Vejen banet for at naa det øvrige, Kvinden har paa sin Ønskeseddel.«

Dr. Fraenkels Ord var endda ikke saa onde; han vil vel kun vente lidt endnu, først se, om Kvinderne forstaar at bruge den kommunale Valgret, som de uden Tvivl snart vil faa. Men Dr. Birk er ikke god at komme nær.

Han siger, at han som Modstander af Kvindens politiske Valgret har Flertallet af Folket, ogsaa Kvinderne bag sig. For han »behøver ikke at regne med de 3-4000 Sufragetter, der gør Tilstandene uudholdelige paa offentlige Møder. Hvis vi, ligesom i Sveits f. Eks., lod Spørgsmaalet om Kvindens kommunale Valgret gaa til Folkeafstemning, vilde det vise sig, at Befolkningen ikke er nær saa taabelig, som man

skulde tro, naar man ser deres Rigsdagsmænd.«

Med Hensyn til de 3—4000 Sufragetter, som Dr. B. taler om, da tror jeg nok, han ser Syner paa de offentlige Møder.

Her i Danmark er vore Valgretskvinder rolige og høflige. Jeg har ved mange Vælgermøder hørt den kendte Forespørgsel om Kvindens Valgret blive stillet til Kandidaten. Men hvert Sted og hver Gang har »Sufragetten« været rolig, høflig og nærmest beskedent. At det skulde gøre Tilstanden uudholdelig paa et Møde, at en Kvinde stiller en Forespørgsel til Valgkandidaten, kan jeg ikke forstaa.

Selvfølgelig er der mange, baade Kvinder og Mænd, der ikke bryder sig om eller ikke ønsker, at Kvinderne faar Valgret. Nogen Ligeegyldighed maa man altid regne med.

Og saa dette: paa næsten alle andre Omraader, hvor Manden før havde Ene ret, trænger Kvinden sig frem. — Naturnødvendigt! Tiden fører det med sig, og de Krav, Livet stiller til alle Mennesker.

Skulde nu ogsaa dette privilegerede Hverv, Udøvelsen af Valgretten, gøres til fælles Eje!

Nej, Tak, siger mange Mænd, det vil vi have for os selv. Og en Mængde Kvinder svarer: vær saa god, vi bryder os ikke en Smule om at faa det.

Men skulde man undersøge, hvad Slags Kvinder det er, der ikke bryder sig om Valgretten, vilde det nok vise sig, at det er dem, der har det tryggest i Familiens Skød og ikke ønsker det synderligt bedre. De Kvinder, der selv maa arbejde, eller ser paa nært Hold andre arbejde strængt, uden at kunne naa, hvad de gerne vilde, fordi Love og Vedtægter i mangt og meget hindrer dem, disse Kvinder ønsker og kræver Valgretten.

Ved at læse Forhandlingerne i Rigsdagstidende kan jeg ikke lade være med at spørge mig selv: Mon nu ogsaa Mændene er helt ærlige? Mon de ikke i deres allerinderste Tanker bryder sig Pokker om, at Kvinderne faar Valgret? Det kan se ud,